22 Αυγούστου 2017

Στυλιανός Λένας: Εγώ δε θα ζήσω, θα σκοτωθώ για την ελευθερία της Κύπρου (20/7/1932 – 28/3/1957)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Ο Στυλιανός Λένας ήταν αγωνιστής και ήρωας της ΕΟΚΑ κατά την περίοδο της Αγγλικής αποικιοκρατίας στην Κύπρο.

Γεννήθηκε στις 20 Ιουλίου του 1932 στα Χανδριά στους πρόποδες της Μαδαρής. Ήταν τέκνο του Χριστοφή και της Αθηνάς Λένα. Σε ηλικία 12 χρονών άφησε το χωριό του και πήγε να ζήσει με τον θείο του στην Λευκωσία.

Στη Λευκωσία, εργάστηκε στο μαγαζί του θείου του Προκόπη, που ήταν πονετική ψυχή, ευλαβική και θεοφοβούμενη και του στάθηκε σαν δεύτερος πατέρας. Στο μεταξύ διάβαζε και μορφωνόταν όσο μπορούσε, ενώ παράλληλα ωρίμαζε και πνευματικά μέσα στο περιβάλλον της Ορθόδοξης Χριστιανικής Ένωσης Νέων (ΟΧΕΝ), της οποίας υπήρξε από τα πρώτα μέλη. Η εν λόγω οργάνωση αργότερα ήταν φυτώριο της ΕΟΚΑ.

Η δραστηριότητα του στην ΟΧΕΝ ήταν τόση που δεν λογάριαζε κόπους και θυσίες. Όταν συνέβαινε να πηγαίνει στο χωριό του μάζευε τα παιδιά, τους έκανε κατηχητικό, τους μάθαινε τραγούδια πατριωτικά και χριστιανικά και τους ενέπνεε τον αγνό ενθουσιασμό του.

Ο Λένας ήταν από τα πρώτα μέλη που είχαν δώσει τον όρκο της ΕΟΚΑ. Τον Ιούλιο του 1955 δραπετεύοντας μπροστά από τα μάτια των Άγγλων, βρέθηκε πρώτος στα βουνά του Πενταδακτύλου. Οι κορφές των βουνών και η όμορφη στενή λουρίδα της Κερύνειας τον έβλεπαν συχνά σε επιχειρήσεις κατά των Άγγλων κατακτητών δίπλα από τον θρυλικό Αυξεντίου. Ενέδρες, ανατινάξεις στόχων του εχθρού, αφαίρεση οπλισμού, ήταν μερικές από τις δραστηριότητες του Λένα. Κι’ είχαν όλες τέλεια επιτυχία. Ψύχραιμος και τολμηρός διέφευγε πάντα τη σύλληψη.

Οι ανάγκες του αγώνα τον έφεραν ύστερα στο Τρόοδος, στα δικά του μέρη, στην Πιτσιλιά. Εδώ συνέχισε ακούραστα την προσφορά του δίπλα στον ηρωικό Αυξεντίου.

Ανάμεσα στους άνδρες της ομάδας του ήταν σεβαστός, παρά το νεαρό της ηλικίας του. Το νεανικό του πρόσωπο, ήρεμο και γλυκύ, ακτινοβολούσε την αγνότητα της καρδιάς του. Η ευσέβεια του ήταν πηγαία. Η προσήλωση του στα ιδανικά της πίστης και της πατρίδας απέραντη. Την Αγία Γραφή δεν την αποχωριζόταν ούτε στιγμή. Τη μελετούσε τακτικά μόνος και με τους άνδρες της ομάδας του κι αντλούσε απ’ αυτή δύναμη και καρτερικότητα.

Το ξημέρωμα της 18ης του Φλεβάρη του 1957 δεν ήταν όπως τ’ άλλα στην περιοχή της Πιτσιλιάς. Εκρήξεις, φωνές, πυροβολισμοί, γαυγίσματα σκύλων, τάραξαν την πρωινή ησυχία της περιοχής του Πελεντρίου. Δύο λεβέντες, ο Δημητράκης Χριστοδούλου από τη Δερύνεια και ο Σωτήρης Τσαγκάρης από το Πελέντρι έπεσαν πολεμώντας στο πεδίο της τιμής.

Ο Λένας, βαριά τραυματισμένος, παρά τις επίπονες προσπάθειές του να διαφύγει, συνελήφθη από τους Άγγλους, που τον μετέφεραν στο στρατιωτικό νοσοκομείο Ακρωτηρίου 39 ημέρες όπου περισσότερο βασανίστηκε παρά νοσηλεύτηκε.

Τα ραδιόφωνα διατυμπάνιζαν κιόλας πως η ΕΟΚΑ έχασε πια τον κατασκευαστή των βομβών της και οι Άγγλοι δήλωναν θριαμβευτικά πως «το σκληρό αγκάθι στη διάλυση της ΕΟΚΑ εξέλειπε».

Στις 28 Μαρτίου του 1957 οι καμπάνες της Κύπρου ηχολογούσαν χαρμόσυνα, για ν' αναγγείλουν σ' όλο το νησί την απελευθέρωση των εξόριστων των Σεϊχελών και την επιστροφή τους στην Ελλάδα. Όλες οι καμπάνες εκτός από μία. Αυτή, η καμπάνα των Χανδριών, κτυπούσε περήφανα αλλά πένθιμα, για ν' αναγγείλει ότι η ψυχή του Λένα πέταξε ψηλά στην αθανασία.

Ο ήρωας ξεψύχησε στα χέρια του πατέρα του. Ήταν 24 χρονών. Στα Χανδριά, η νεκρώσιμη ακολουθία έγινε χωρίς τον Νεκρό Ήρωα. Κι αντηχούσε παιάνας, πλέον, το κατευόδιο της μάνας του της Αθηνάς, όταν βγήκε αντάρτης: «Σύρε παιδί μου στο καλό / να πα' να πολεμήσεις / σου δίνω γιε μου την ευχή / με δόξα να γυρίσεις»

Πηγή: *typos.com.cy*